

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU

Broj: K-DO-349/05
Zagreb, 22. studenog 2006.

ŽUPANIJSKOM SUDU U ZAGREBU

ZAGREB

Na temelju čl. 42. st. 2. t. 4. Zakona o kaznenom postupku te čl. 28. st. 2. i. 3. Zakona o primjeni Statuta Međunarodnog kaznenog suda i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog humanitarnog prava, podižem

OPTUŽNICU

protiv:

I. okr. RAHIMA ADEMIJA, [REDACTED]

[REDACTED] generala HV-a u mirovini, državljanina RH, odlikovanoga, nalazi se na slobodi,

II. okr. MIRKA NORCA, [REDACTED]

[REDACTED] dlikovanoga, osuđenog pravomoćnom presudom Županijskog suda u Rijeci, broj K-11/01 od 24. ožujka 2003., na 12 godina zatvora zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, nalazi se na izdržavanju kazne zatvora u Zatvoru Glina,

da su:

I. okr. Rahim Ademi

u razdoblju od 9. do 17. rujna 1993. u okolici Gospića i predjelu zvanom Medački džep, jugoistočno od Gospića, za trajanja međunarodnog oružanog sukoba na teritoriju Republike Hrvatske između regularnih oružanih snaga Hrvatske vojske I postrojbi Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova s jedne strane te naoružanih vojnih i paravojnih formacija pobunjenih hrvatskih Srba potpomognutih snagama i logistikom bivše JNA i dragovoljcima iz Srbije i Crne Gore s druge strane, izazvanog njihovom agresijom, kao visoki časnik Hrvatske vojske s činom brigadira i na položaju vršitelja dužnosti zapovjednika Zbornog područja Gospić, odgovoran za primjenu propisa međunarodnoga prava o ratnim zarobljenicima, sigurnosti i zaštiti civila i njihove imovine na tom području i ovlašten za izdavanje zapovijedi, sa zapovjednom ovlašću nad svim podređenim i pridodanim vojnim postrojbama i formacijama tog zbornog područja, pa tako i onih iz sastava Sektora 1, kao posebne operativno-taktičke grupe ustrojene specijalno za potrebe provedbe vojne operacije „Džep '93", kojim je na temelju njegove zapovijedi od 6. rujna 1993. zapovijedao II. okr. Mirko Norac, nakon što je prethodno zajedno s

II. okr. Mirkom Norcem i drugim, višim časnicima Glavnog stožera Hrvatske vojske i Ministarstva unutarnjih poslova sudjelovao u planiranju, razradi i uvježbavanju ograničene vojne operacije „Džep '93“, s nakanom da tom operacijom snage Hrvatske vojske i Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova iz vojno-strateških i sigurnosnih razloga oslobode dio okupiranog teritorija Republike Hrvatske u predjelu zvanom Medački džep, što je činilo šire područje Divosela, Čitluka i Počitelja, kako bi se zaustavilo kontinuirano topničko teroriziranje žitelja Gospića od okupacijskih snaga, postupio protivno odredbama čl. 3., 16., 27., 32. i 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949., čl. 3. st. 1. t. a i c Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949., a napose protivno odredbama čl. 51. st. 2. i st. 5.b, čl. 54. st. 2., čl. 57. st. 1. i st. 2., ali. III., te čl. 86. i 87. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I od 8. lipnja 1977.), time što, iako je znao i bio svjestan da pri planiranju cjelokupne akcije i u donesenim zapovijedima za napad i za povlačenje te za druge borbene aktivnosti nisu ni formalno ni stvarno razrađeni elementi poštovanja ratnog i humanitarnog prava o postupanju sa zarobljenim neprijateljskim vojnicima, ranjenicima i bolesnicima, zatečenim civilima, njihovom imovinom i ratnim plijenom - kao zapovjednik nije osigurao da pripadnici njemu podređenih postrojbi budu na nedvojben način upoznati i podučeni sa svojim obvezama iz međunarodnih ratnih i humanitarnih konvencija i protokola, da nije ustrojio prikladan način izvješćivanja od strane podređenih časnika o mogućim protupravnim radnjama na bojištu, znajući da za zaštitu reda i sigurnosti na oslobođenim područjima, a time i za sprječavanje mogućih nedopuštenih postupanja, nije osigurana odgovarajuća podrška Vojne policije, to više što su postrojbe angažirane za tu akciju, posebice domobranske bojne, bile sastavljene mahom od domaćih ljudi iz okolice Gospića pogođenih dotadašnjim ratnim stradanjima, spremnih na osvetu, zanemarujući napose činjenicu da u selima i zaseocima na crtama planiranog napada prebiva nekoliko stotina civila srpske narodnosti, pristavši tako i na njihova smrtna stradanja i oštećenja njihovih kuća i drugih objekata zbog planiranog djelovanja topništva, i na ubojstva tamo zatečenih civila srpske narodnosti, kao i na razaranje i palež kuća i grabež njihove imovine, pa je tako najprije:

1. svojom zapovijedi za napad, klasa 8/93-01/04, ur.broj 1043-03/1-93-89 od 6. rujna 1993., zapovjedio taktički početak vojne akcije „Džep '93“ za 9. rujna 1993. u 6,00 sati, kojom akcijom je u operativnom smislu s izdvojenog zapovjednog mjesta u Bilaju zapovijedao II. okr. Mirko Norac u svojstvu zapovjednika Sektora 1 i 9. gardijske motorizirane brigade kao i svih njemu pridodanih i podređenih postrojbi te postrojbi Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova, koja je tada doista i započela s planiranom snažnom topničkom, raketnom i minobacačkom paljbom po neprijateljskim vojnim položajima razmještenima u neposrednoj blizini samih naselja kao i među civilnim objektima, i po naseljima na glavnim crtama napada prema Divoselu, Čitluku, Počitelju i Metku, znajući da u tim selima i zaseocima na crtama topničkih napada prebiva i civilno stanovništvo srpske narodnosti i da postoji iznimna vjerojatnost da će takav napad izazvati nepotrebnu pogibiju, ranjavanje i bijeg tih civila u smjerovima napadnih djelovanja, razaranje njihovih kuća, gospodarskih zgrada i ostale imovine, pa usprkos tome, iako je imao moć i ovlast zaustaviti takav topnički napad, to nije učinio, već je njegovom provedbom pristao na takve posljedice, pa su tako zbog pretjeranog i neselektivnog topničko-raketno-minobacačkog djelovanja:

-na području Čitluka 9. rujna 1993. smrtno stradali Pera Krajnović, Boja Vujnović, Marko Potkonjak i Janko Potkonjak,

-na području Divosela 9. rujna 1993. smrtno je stradao Nikola Vujnović, a osim toga zbog granatiranja:

-razrušena je kuća u izgradnji te zapaljena drvena kuća vlasništvo Boška Pjevača u Čitluku 43,

-razrušena je kuća vlasništvo Pere Krajnović u Čitluku 20,

-razrušena je kuća vlasništvo Boje Vujnović u Čitluku 28,

- razrušena je kuća vlasništvo Boje Pjevač u Čitluku 26,
- razrušene su dvije kuće vlasništvo Bogdana Kričkovića u Čitluku 63,
- razrušena je kuća zasad neutvrđenog vlasnika i adrese u Jovićima,

dakle, kršeći pravila međunarodnoga prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se izvrši napad na naselja posljedica kojeg je smrt i teška tjelesna ozljeda ljudi i napad bez izbora cilja kojim se pogađa civilno stanovništvo,

2. nakon završetka operativno-taktičkog dijela operacije „Džep '93“, kao i nakon potpisivanja Sporazuma o povlačenju hrvatskih snaga s oslobođenih i akcijom zauzetih područja na početne položaje od 15. rujna 1993., tijekom obustave vatre, iako je znao, jer se u to osobno uvjerio za čestih boravka na terenu, gdje su se čule učestale detonacije netipične za trenutačni karakter operacije i vidjelo se mnogo dima, a o tomu je bio obaviješten i od predstavnika UNPROFOR-a i drugih osoba, da na akcijom zauzetim područjima dijelovi njemu podređenih postrojbi u sastavu operativnog Sektora 1 (9. gardijska motorizirana brigada, Domobranska bojna Gospić, Domobranska bojna Lovinac, postrojbe 111. brigade i postrojbe Specijalnih snaga Ministarstva unutarnjih poslova) ubijaju, okrutno zlostavljaju i masakriraju civile srpske narodnosti, pale i ruše kuće i gospodarske zgrade te pljačkaju i uništavaju njihovu ostalu imovinu, kako bi se opisanom uporabom sile postiglo njihovo trajno iseljenje, što se doista i dogodilo, nije poduzeo ništa da se takva nedopuštena postupanja spriječe, suzbiju i kazne, pristajući na to da njemu podređene postrojbe nastave s takvim radnjama i pristajući na njihove posljedice, kao i na mogućnost da preostalo civilno stanovništvo srpske narodnosti zastrašeno tim događanjima napusti ta područja, što se doista i dogodilo, pa su tako za sada nepoznati pripadnici njemu podređenih postrojbi na terenu, vatrenim ili hladnim oružjem što lišili života, što mučili i teško tjelesno ozlijedili:
- 9. rujna 1993. ispred njezine kuće u Čitluku 84-godišnju slijepu staricu Bosiljku Bjegović,
  - na području Rajčevića 9. rujna 1993. Ankicu Vujnović,
  - istoga dana u podrumu njihove kuće u Čitluku (Kričkovići) Ljubicu Kričković-Živčić, a potom i njezinu sestru Saru Kričković, prerezavši joj vrat,
  - istoga dana ispred njegove kuće u Čitluku (Krajnovići) s najmanje 24 hica Đuru Krajnovića,
  - istoga dana u Čitluku Mile Savu Rajčević koja je hodala sa štakama, a potom joj prerezali vrat,
  - istoga dana u Divoselu Nikolu Vujnovića, Momčila Vujnovića, Ljiljanu Jelača i Milana Matica,
  - u vremenu između 10. i 11. rujna 1993. u Čitluku Nikolu Jerkovića,
  - 11. rujna 1993. u Lazineu gaju nedaleko od Čitluka Anđu Jović,
  - 12. rujna 1993. u Čitluku 70 (Krajnovići) Nedeljku Krajnović i Stanu Krajnović koje su prethodno zatočili u kokošinju, a na kraju njihova tijela zapalili,
  - u vremenu između 12. i 14. rujna 1993. u šumi uz rijeku Šašinu nedaleko od Čitluka Milku Bjegović,
  - 16. rujna 1993. na stazi u blizini brda Bungovac vatrenim oružjem Milu Pejnovića,
  - točno neutvrđenog dana između 9. i 17. rujna 1993. nedaleko Čitluka sakatog Dmitra Jovića i njegovu suprugu Maru Jović,
  - točno neutvrđenog dana u istom razdoblju u zaseoku Potkonjaci Đuru Vujnovića,
  - točno neutvrđenog dana u istom razdoblju u Divoselu (Vujnovići) Stevu Vujnovića,
  - točno neutvrđenog dana u istom razdoblju u dvorištu jedne kuće u Počitelju (Mišćevići) Boju Pjevač, kojoj su nakon toga odrezali tri prsta desne ruke i ostavili je mrtvu ležati kraj uginule svinje, te
  - točno neutvrđenog dana u istom vremenskom razdoblju u Rajčevićima retardiranog Milana Rajčevića, nakon što su ga prethodno sajlom vezali za auto i vukli okolo, vezali ga između dva stabla jela i u njega bacali noževe, da bi ga na kraju i zapalili,
  - točno neutvrđenog dana u istom razdoblju nedaleko od kuće u Čitluku, Čitluk 43, u Donjem Selu Branka Vujnovića,
  - 9. rujna 1993. nedaleko od Čitluka pucali na Anku Rajčević hrvatske narodnosti u namjeri da je

liše života, ali u tome nisu uspjeli, pa je zadobila prostrijelnu ranu kuka i slabina, koja ozljeda je bila teške naravi,

-istoga dana u Čitluku 26, u namjeri da je liše života, bacili ručnu bombu u kuću u kojoj se nalazila Ivanka Rajčević, međutim ona je napad preživjela zadobivši brojne teške tjelesne ozljede;

te, u vremenskom razdoblju od 9. do 17. rujna 1993., zasad nepoznati pripadnici njemu podređenih postrojbi podmetanjem eksploziva i vatre uništili su:

- u selu Rajčevići 32 kuće i 41 gospodarski objekt,
  - u selu Krajnovići 20 kuća, 28 gospodarskih objekata i onečistili 4 bunara,
  - u selu Potkonjaci 6 kuća i 10 gospodarskih objekata,
  - u selu Drljići 5 kuća i 10 gospodarskih objekata,
  - u selu Strunići 20 kuća, 17 gospodarskih objekata i onečistili 3 bunara,
  - u selu Veliki Kraj 11 kuća i 8 gospodarskih objekata,
  - u Donjem Selu 7 kuća i 9 gospodarskih objekata te
  - u Divoselu za sada neutvrđeni broj kuća i gospodarskih zgrada;
- uz to su kako u svim gore navedenim selima, tako i u Čitluku, Sitniku, Počitelju i Rogićima uz pomoć civila kojima je dopušten ulazak na bojište:
- otuđili vrjedniju pokretnu imovinu civila koji su napustili to područje te
  - pobili dio zatečene stoke,

dakle, kršeći pravila međunarodnoga prava za vrijeme oružanog sukoba, iako je bio dužan, propustio spriječiti te na opisani način podržavao i ohrabrivao da se civilno stanovništvo ubija, muči ili da se nečovječno prema njemu postupa, da se pljačka imovina stanovništva te protuzakonito i samovoljno uništava u velikim razmjerima imovinu što nije opravdano vojnim potrebama,

3. nakon završetka operativno-taktičkog dijela operacije „Džep '93“, kao i nakon potpisivanja Sporazuma o povlačenju hrvatskih snaga s oslobođenih i akcijom zauzetih područja na početne položaje od 15. rujna 1993., tijekom obustave vatre, iako je znao, jer se u to osobno uvjerio za čestih boravka na terenu, a od predstavnika UNPROFOR-a i drugih osoba je bio obaviješten da se na akcijom zauzetim područjima od strane njemu podređene postrojbe HV-a u sastavu operativnog Sektora 1 (9. gardijska motorizirana brigada, Domobranska bojna Gospić, Domobranska bojna Lovinac, postrojbe 111. brigade i postrojbe specijalnih snaga MUP-a) čine protupravne radnje tako što se izlažu mukama i ubijaju ratni zarobljenici srpske narodnosti, nije poduzeo ništa da se takva nedopuštena postupanja spriječe, suzbiju i kazne, pristajući da njemu podređene postrojbe nastave s takvim postupanjima i pristajući na njihove posljedice, pa su tako za sada nepoznati pripadnici njemu podređenih postrojbi na terenu, uporabom vatrenog oružja i na drugi način što lišili života, što mučili i teško tjelesno ozlijedili:

- 10. rujna 1993. na području Debele Glave zarobljenog vojnika Stanka Despića kundacima pušaka i drugim tupo-tvrđim i šiljatim predmetima u tolikoj mjeri pretukli da je umro,
- 10. rujna 1993. na području između Počitelja i Čitluka zarobljenog vojnika Nikolu Stojisavljevića najprije ranili vatrenim oružjem, a potom ga vezali konopcem i objesili na drvo te ga živoga gađali noževima, nakon čega su ga još uvijek živoga vezali za osobni automobil i vukli kroz mjesto dok nije umro,
- 11. rujna 1993. u Lazinu gaju nedaleko od Čitluka zarobljenog vojnika Milana Jovića,
- u vremenu između 15. i 16. rujna 1993. u Planinama zarobljenog vojnika Danu Krivokuću,
- također u vremenu između 15. i 16. rujna 1993. u Planinama zarobljenog vojnika Dragana Pavlicu,
- 9. rujna 1993. na području Debele Glave zarobljenog vojnika Vladimira Divjaka teško ranili tako što su prema njemu bacili ručnu bombu, a potom su ga, jednako kao i zarobljenog vojnika kodne oznake zaštićeni svjedok br. 4. i pretukli kundacima pušaka, gasili cigarete na njihovim leđima, a

zaštićenom svjedoku broj 4. započeli rezati šaku, ali su od toga odustali, -10. rujna 1993. na području Čitluka, zarobljenog vojnika Nikolu Bulja ponižavali na razne načine i to vješanjem za ruke, udaranjem bičem po leđima, nakon čega su mu posipali sol po krvavim leđima te mu na glavu stavili šajkaču i ponižavali ga,

dakle, kršeći pravila međunarodnoga prava, iako je bio dužan, propustio spriječiti te na opisani način podržavao i ohrabrivao da se ratni zarobljenici ubijaju, muče ili da se prema njima nečovječno postupa,

II. okr. Mirko Norac

u razdoblju od 9. do 17. rujna 1993. u okolici Gospića, Bilaju te na području zvanom Medački džep, jugoistočno od Gospića, za trajanja međunarodnog oružanog sukoba na teritoriju Republike Hrvatske između regularnih oružanih snaga Hrvatske vojske i postrojbi Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova s jedne strane te naoružanih vojnih i paravojnih formacija pobunjenih hrvatskih Srba potpomognutih snagama i logistikom bivše JNA i dragovoljcima iz Srbije i Crne Gore s druge strane, izazvanog njihovom agresijom, kao časnik Hrvatske Vojske s činom pukovnika i na položaju zapovjednika 9. gardijske motorizirane brigade unutar Zbornog područja Gospić te zapovjednika Sektora 1, posebne operativno-taktičke grupe formirane upravo za potrebe operacije „Džep '93“ koju su činile 9. motorizirana gardijska brigada, Domobranska bojna Gospić, Domobranska bojna Lovinac, postrojbe 111. brigade i postrojbe Specijalnih snaga Ministarstva unutarnjih poslova, odgovoran za primjenu propisa međunarodnoga prava o ratnim zarobljenicima, sigurnosti i zaštiti civila i njihove imovine na tom području i ovlašten za izdavanje zapovijedi, sa zapovjednom ovlašću nad svim podređenim postrojbama i formacijama iz sastava Sektora 1, nakon što je prethodno zajedno s I. okr. Rahimom Ademijem i drugim, višim časnicima Glavnog stožera Hrvatske vojske i Ministarstva unutarnjih poslova sudjelovao u planiranju, razradi i uvježbavanju ograničene vojne operacije „Džep '93“, s nakanom da tom operacijom snage Hrvatske vojske i Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova iz vojno-strateških i sigurnosnih razloga oslobode dio okupiranog teritorija Republike Hrvatske u predjelu zvanom Medački džep, što je činilo šire područje Divosela, Čitluka i Počitelja, kako bi se zaustavilo kontinuirano topničko teroriziranje žitelja Gospića od okupacijskih snaga, postupio protivno odredbama čl. 3., 16., 27., 32. i 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949., čl. 3. st. 1. t. a i c Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima, od 12. kolovoza 1949., a napose protivno odredbama čl. 51. st. 2. i st. 5.b, čl. 54. st.2., čl. 57. st. 1. i st. 2 ali. III, te čl. 86. i 87. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I od 8. lipnja 1977.), time što, iako je znao i bio svjestan da pri planiranju cjelokupne akcije i u donesenim zapovijedima za napad i za povlačenje te za druge borbene aktivnosti nisu ni formalno ni stvarno razrađeni elementi poštovanja ratnog i humanitarnog prava o postupanju sa zarobljenim neprijateljskim vojnicima, ranjenicima i bolesnicima, zatečenim civilima, njihovom imovinom i ratnim plijenom, kao zapovjednik nije osigurao da pripadnici njemu podređenih postrojbi budu na nedvojben način upoznati i podučeni sa svojim obvezama iz međunarodnih ratnih i humanitarnih konvencija i protokola, da nije ustrojio prikladan način izvješćivanja od strane podređenih časnika o mogućim protupravnim radnjama na bojištu, znajući da za zaštitu reda i sigurnosti na oslobođenim područjima, a time i za sprječavanje mogućih nedopuštenih postupanja, nije osigurana odgovarajuća podrška Vojne policije, to više što su postrojbe angažirane za tu akciju, posebice domobranske bojne, bile sastavljene mahom od domaćih ljudi iz okolice Gospića pogođenih dotadašnjim ratnim stradanjima, spremnih na osvetu, te napose zanemarujući činjenicu da u selima i zaseocima na crtama planiranog napada prebiva nekoliko stotina civila srpske narodnosti, pristavši tako i na njihova smrtna stradanja i oštećenja njihovih kuća i drugih objekata zbog planiranog djelovanja topništva i na ubojstva tamo zatečenih civila srpske narodnosti, kao i na

razaranje i palež kuća i grabež njihove imovine, pa je tako najprije:

4. svojom zapovijedi za napad, klasa 8/93-01/01, ur.broj 3178-03-93-218-1 od 7. rujna 1993., zapovjedio operativni početak vojne akcije „Džep '93“ za 9. rujna 1993. u 6,00 sati, kojom je akcijom u operativnom smislu s izdvojenog zapovjednog mjesta u Bilaju osobno i zapovijedao u svojstvu zapovjednika Sektora 1 i 9. gardijske motorizirane brigade kao i svih njemu pridodanih i podređenih postrojbi te postrojbi Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova, koja je tada doista i započela s planiranom snažnom topničkom, raketnom i minobacačkom paljbom kako po neprijateljskim vojnim položajima razmještenima u neposrednoj blizini samih naselja kao i među civilnim objektima, i po naseljima na glavnim crtama napada prema Divoselu, Čitluku, Počitelju i Metku, znajući da u tim selima i zaseocima na pravcima topničkih napada prebiva i civilno stanovništvo srpske narodnosti i da postoji iznimna vjerojatnost da će takav napad izazvati nepotrebnu pogibiju, ranjavanje i bijeg tih civila u smjerovima napadnih djelovanja, razaranje njihovih kuća, gospodarskih zgrada i ostale imovine, pa usprkos tome, iako je imao moć i ovlast zaustaviti takav topnički napad, to nije učinio, već je njegovom provedbom pristao na takve posljedice, pa su tako zbog pretjeranog i neselektivnog topničko-raketno-minobacačkog djelovanja:

-na području Čitluka 9. rujna 1993. smrtno stradali Pera Krajnović, Boja Vujnović, Marko Potkonjak i Janko Potkonjak,

-na području Divosela 9. rujna 1993. smrtno je stradao Nikola Vujnović,
a osim toga zbog granatiranja:

-razrušena je kuća u izgradnji te zapaljena drvena kuća vlasništvo Boška Pjevača u Čitluku 43,

-razrušena je kuća vlasništvo Pere Krajnović u Čitluku 20,

-razrušena je kuća vlasništvo Boje Vujnović u Čitluku 28,

-razrušena je kuća vlasništvo Boje Pjevač u Čitluku 26,

-razrušene su dvije kuće vlasništvo Bogdana Kričkovića u Čitluku 63,

-razrušena je kuća zasad neutvrđenog vlasnika i adrese u Jovićima,

dakle, kršeći pravila međunarodnoga prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se izvrši napad na naselja posljedica kojeg je smrt i teška tjelesna ozljeda ljudi i napad bez izbora cilja kojim se pogađa civilno stanovništvo,

5. nakon završetka operativno-taktičkog dijela operacije „Džep '93“, kao i nakon potpisivanja Sporazuma o povlačenju hrvatskih snaga s oslobođenih i akcijom zauzetih područja na početne položaje, od 15. rujna 1993., tijekom obustave vatre, u svojstvu zapovjednika Sektora 1. kao i svih njemu pridodanih i podređenih postrojbi te postrojbe Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova, iako je znao, jer se u to osobno uvjerio za čestih boravaka na terenu, gdje su se čule učestale detonacije netipične za trenutačni karakter operacije i vidjelo mnogo dima, a o tome je bio obaviješten od predstavnika UNPROFOR-a i drugih osoba, da na akcijom zauzetim područjima njemu podređene postrojbe u sastavu operativnog Sektora 1 (9. gardijska motorizirana brigada, Domobranska bojna Gospić, Domobranska bojna Lovinac, postrojbe 111. brigade i postrojbe Specijalnih snaga Ministarstva unutarnjih poslova) ubijaju, okrutno zlostavljaju i masakriraju civile srpske narodnosti, da pale i ruše kuće i gospodarske zgrade te pljačkaju i uništavaju njihovu ostalu imovinu, kako bi se opisanom uporabom sile postiglo njihovo trajno iseljenje, što se doista i dogodilo, nije poduzeo ništa da se takva nedopuštena postupanja spriječe, suzbiju i kazne, pristajući na to da njemu podređene postrojbe nastave s takvim radnjama i pristajući na njihove posljedice, kao i na mogućnost da preostalo civilno stanovništvo srpske narodnosti zastrašeno tim događanjima napusti ta područja, što se doista i dogodilo, pa su tako za sada nepoznati pripadnici njemu podređenih postrojbi na terenu, vatrenim ili hladnim oružjem što lišili života, što mučili i teško tjelesno ozlijedili:

- 9. rujna 1993. ispred njezine kuće u Čitluku 84-godišnju slijepu staricu Bosiljku Bjegović,

-na području Rajčevića 9. rujna 1993. Ankicu Vujnović,

-istoga dana u podrumu njihove kuće u Čitluku (Kričkovići) Ljubicu Kričković-Živčić, a potom i njezinu sestru Saru Kričković, prerezavši joj vrat,

-istoga dana ispred njegove kuće u Čitluku (Krajnovići) s najmanje 24 hica Đuru Krajnovića,

-istoga dana u Čitluku Mile Savu Rajčević koja je hodala sa štakama, a potom joj prerezali vrat,

-istoga dana u Divoselu Nikolu Vujnovića, Momčila Vujnovića, Ljiljanu Jelača i Milana Matića,

-u vremenu između 10. i 11. rujna 1993. u Čitluku Nikolu Jerkovića,

-11. rujna 1993. u Lazinu gaju nedaleko od Čitluka Anđu Jović,

-12. rujna 1993. u Čitluku 70 (Krajnovići) Nedeljku Krajnović i Stanu Krajnović koje su prethodno zatočili u kokošinju, a na kraju njihova tijela zapalili,

-u vremenu između 12. i 14. rujna 1993. u šumi uz rijeku Šašinu nedaleko od Čitluka Milku Bjegović,

-točno neutvrđenog dana u istom razdoblju u zaseoku Potkonjaci Đuru Vujnovića,

-točno neutvrđenog dana u istom razdoblju u Divoselu (Vujnovići) Stevu Vujnovića,

-točno neutvrđenog dana u istom razdoblju u dvorištu jedne kuće u Počitelju (Mišćevići) Boju Pjevač, kojoj su nakon toga odrezali tri prsta desne ruke i ostavili je mrtvu ležati kraj uginule svinje, te

-točno neutvrđenog dana u istom razdoblju u Rajčevićima retardiranog Milana Rajčevića, nakon što su ga prethodno sajlom vezali za auto i vukli okolo, vezali ga između dva stabla jela i u njega bacali noževe, da bi ga na kraju i zapalili,

-točno neutvrđenog dana u istom razdoblju nedaleko od kuće u Čitluku, Čitluk 43, u Donjem Selu Branka Vujnovića,

-istoga dana u Čitluku 26, u namjeri da je liše života, bacili ručnu bombu u kuću u kojoj se nalazila Ivanka Rajčević, međutim ona je napad preživjela zadobivši brojne teške tjelesne ozljede;

te, u razdoblju od 9. do 17. rujna 1993., zasad nepoznati pripadnici njemu podređenih postrojbi podmetanjem eksploziva i vatre uništili su:

- u selu Rajčevići 32 kuće i 41 gospodarski objekt
- u selu Krajnovići 20 kuća, 28 gospodarskih objekata i onečistili 4 bunara,
- u selu Potkonjaci 6 kuća i 10 gospodarskih objekata,
- u selu Drljići 5 kuća i 10 gospodarskih objekata,
- u selu Strunići 20 kuća, 17 gospodarskih objekata i onečistili 3 bunara,
- u selu Veliki Kraj 11 kuća i 8 gospodarskih objekata,
- u Donjem Selu 7 kuća i 9 gospodarskih objekata, te
- u Divoselu za sada neutvrđeni broj kuća i gospodarskih zgrada;

uz to su kako u svim gore navedenim selima, tako i u Čitluku, Sitniku, Počitelju i Rogićima uz pomoć civila kojima je dopušten ulazak na bojište:

- otuđili vtjedniju pokretnu imovinu civila koji su napustili to područje te
- pobili dio zatečene stoke,

a u zoni odgovornosti Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova za sada nepoznati pripadnici tih i drugih postrojbi uporabom vatrenog i hladnog oružja lišili su života:

- 16. rujna 1993. na stazi u blizini brda Bungovac vatrenim oružjem Milu Pejnovića,
- točno neutvrđenog dana između 9. i 17. rujna 1993. nedaleko od Čitluka sakatog Dmitra Jovića i njegovu suprugu Maru Jović,
- 9. rujna 1993. nedaleko od Čitluka pucali na Anku Rajčević hrvatske narodnosti u namjeri da je liše života, ali u tome nisu uspjeli pa je zadobila prostrijelnu ranu kuka i slabina koja ozljeda je bila teške naravi,

dakle, kršeći pravila međunarodnoga prava za vrijeme oružanog sukoba, iako je bio dužan, propustio spriječiti te na opisani način podržavao i ohrabrivao, da se civilno stanovništvo ubija, muči ili da se nečovječno prema njemu postupa, da se pljačka imovina stanovništva te protuzakonito i samovoljno uništava u velikim razmjerima imovinu što nije opravdano vojnim

potrebama,

6. nakon završetka operativno-taktičkog dijela operacije „Džep '93“, kao i nakon potpisivanja Sporazuma o povlačenju hrvatskih snaga s oslobođenih i akcijom zauzetih područja na početne položaje od 15. rujna 1993., tijekom obustave vatre, u svojstvu zapovjednika Sektora 1. i 9. gardijske motorizirane brigade kao i svih njemu pridodanih i podređenih postrojbi te postrojbe Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova, iako je znao, jer se u to osobno uvjerio za čestih boravaka na terenu, a bio je obaviješten i od predstavnika UNPROFOR-a i drugih osoba, da na akcijom zauzetim područjima njemu podređene postrojbe Hrvatske vojske u sastavu operativnog Sektora 1 (9. gardijska motorizirana brigada, Domobranska bojna Gospić, Domobranska bojna Lovinac, postrojbe 111. brigade i postrojbe Specijalnih snaga Ministarstva unutarnjih poslova) čine protupravne radnje tako što se izlažu mukama i ubijaju ratni zarobljenici srpske narodnosti, nije poduzeo ništa da se takva nedopuštena postupanja spriječe, suzbiju i kazne, pristajući da njemu podređene postrojbe nastave s takvim postupanjima i pristajući na njihove posljedice, pa su tako za sada nepoznati pripadnici njemu podređenih postrojbi na terenu, uporabom vatrenom oružja i na drugi način što lišili života, što mučili i teško tjelesno ozlijedili:

- 10. rujna 1993. na području Debele Glave, zarobljenog vojnika Stanka Despića kundacima pušaka i drugim tupo-tvrđim i šiljatim predmetima u tolikoj mjeri pretukli da je umro,
- 10. rujna 1993. na području između Počitelja i Čitluka zarobljenog vojnika Nikolu Stojisavljevića najprije ranili vatrenim oružjem, a potom ga vezali konopcem i objesili na drvo te ga živoga gađali noževima, nakon čega su ga još uvijek živog vezali za osobni automobil i vukli kroz mjesto dok nije umro,
- 9. rujna 1993. na području Debele Glave zarobljenog vojnika Vladimira Divjaka teško ranili tako što su prema njemu bacili ručnu bombu, a potom su ga, jednako kao i zarobljenog vojnika kodne oznake zaštićeni svjedok broj 4 i pretukli kundacima pušaka, gasili cigarete na njihovim leđima, a zaštićenom svjedoku broj 4 započeli rezati šaku, ali su od toga odustali,
- 10. rujna 1993. na području Čitluka zarobljenog vojnika Nikolu Bulja ponižavali na razne načine, i to vješanjem za ruke, udaranjem bičem po leđima, nakon čega su mu posipali sol po krvavim leđima te mu na glavu stavili šajkaču i ponižavali ga,

a u zoni odgovornosti Specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova za sada nepoznati pripadnici tih i drugih postrojbi uporabom vatrenom oružja i na drugi način lišili su života:

- 11. rujna 1993. u Lazinu gaju nedaleko od Čitluka zarobljenog vojnika Milana Jovića,
- u vremenu između 15. i 16. rujna 1993. u Planinama zarobljenog vojnika Danu Krivokuću,
- također u vremenu između 15. i 16. rujna 1993. u Planinama zarobljenog vojnika Dragana Pavlicu,

dakle, kršeći pravila međunarodnoga prava, iako je bio dužan, propustio spriječiti te na opisani način podržavao i ohrabriavao da se ratni zarobljenici ubijaju, muče ili da se prema njima nečovječno postupa,

pa da su time I. okr. Rahim Ademi i II. okr. Mirko Norac radnjama pod točkama 1. do 6. počinili kaznena djela protiv čovječnosti i međunarodnoga prava, i to: I. okr. Rahim Ademi pod točkom 1., a II. okr. Mirko Norac pod točkom 4. kazneno djelo -ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva -opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske iz 1993.; zatim I. okr. Rahim Ademi pod točkom 2. i II. okr. Mirko Norac pod toč. 5. kazneno djelo -ratnim zločinom protiv civilnoga stanovništva -opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske iz 1993. u vezi čl. 28. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske iz 1993.; te I. okr. Rahim Ademi pod točkom 3., a II. okr. Mirko Norac pod točkom 6. -ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika -opisano i kažnjivo po čl. 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske iz 1993. u vezi s čl. 28. Osnovnog krivičnog

zakona Republike Hrvatske iz 1993., a sva djela kažnjiva još i primjenom odredbi čl. 43. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske iz 1993.